

Verslag Reik WereldWijd in AZC Cranendonck op 14 november 2015

Rachel, Jacqueline, Angela, Lia, Janet, Annemarie, Nicolette, Hilde, Dominique en Ben

Het is alweer de vierde keer dat we als Reiki WereldWijd behandelen op de voormalige Nassau Dietzkazerne in Budel. Door de aanslagen in Parijs van de avond ervoor is er sprake van extra beveiliging. Waar we voorheen bij de poort automatisch doorgelaten werden om naar het parkeerterrein te rijden, staat er nu een beveiligiger bij de slagboom om te vragen wat we komen doen. Dat dit nodig is, zou later blijken. De ene na de andere RWW'er komt uit alle hoeken van het land om mee te behandelen. Dominique maakt een documentaire aan de hand van foto's over het werk van Reiki WereldWijd. Voor Rachel zal het een nieuwe ervaring zijn om mee te behandelen in het AZC. Zij gaat Reiki in AZC Eindhoven coördineren. Op 19 december starten we daar met een proef. Op 27 november starten we overigens ook op AZC Grave met een proef: het uitrollen van Reiki op AZC's in Nederland begint te lopen.

Na de registratie en het tonen van onze identiteitsbewijzen roept de beveiliging de programmabegeleider van het COA (Rico) op. Rico is onze vaste contactpersoon. Aan de slagboom duikt een man met een grote camera op. Nicolette hoort zeggen dat hij van de NOS is. Hij wil toegang om op het AZC te filmen. Hem wordt gemeld dat hij vóór de slagboom mag filmen, maar dat toegang niet mogelijk is. Ze weten dat ze zich vooraf aan moeten melden en komen dan toch op goed geluk, zo weet Rico ons te vertellen. Nadat Rico dit geregeld heeft, lopen we met de groep naar de recreatiezaal. Waar we de afgelopen maanden buiten konden behandelen, staat het weer dit nu niet meer toe. Het is echt herfst geworden.

Binnenkomst begint al routine te worden. Rico zet koffie en thee, wij zetten de flesjes met desinfectiemiddel klaar, trekken RWW T-shirts aan, zetten wat tafels aan de kant, de stoelen klaar en water met bekertjes voor degenen die we

behandeld hebben. Bij de koffie en thee spreken we nog even kort de gang van zaken door en om half twaalf vragen we de mannen, want het zijn allemaal mannen, binnen. Er staat immers al een aantal te wachten voor de deur.

Nicolette en Jacqueline gaan op pad in de richting van de bewonersgebouwen om mensen te werven. Ondanks dat mensen ook spontaan komen, is dat toch nodig. AZC Cranendonck is een zogenaamde POL locatie, waar vluchtelingen de procedure doorlopen voor verblijfsvergunning. Ze verblijven er maar kort en weten dus meestal nog niet wat Reiki is. Momenteel is het centrum maximaal bewoond: 1.500 vluchtelingen, voornamelijk Syriërs en Eritreeërs. Bovendien gaan de vrouwen en kinderen normaal gesproken niet naar de recreatiezaal. Dat is volgens het COA mede het voordeel van onze komst: vrouwen en kinderen komen ook naar deze centrale ruimte waardoor er meer integratie van bewoners ontstaat. Na hun rondje komen Nicolette en Jacqueline met een groepje terug om ook aan

hen te Reiki te geven.

In de tussentijd zijn de mannen binnengekomen en gaan zitten, soms in groepjes, soms alleen aan een tafel. Ze hebben er WIFI en slaan druk aan het skypen en whatsappen of luisteren naar muziek. We spreken er een aantal rustig aan en sommigen komen dan zitten voor een behandeling. De ervaring leert dat als de eersten geweest zijn, degenen die graag willen vanzelf komen. Dan heb je er ook een aantal die een vriendelijke uitnodiging nodig hebben om te komen. Een klein handgebaar of knikje kan al voldoende zijn. Gelijk vanaf het begin hebben we volop mensen op de stoel, zonder dat er echt sprake is van wachtrijen. Steeds meer vrouwen en kinderen komen naar de recreatiezaal toe.

Iets na twaalfen meldt Rico dat de lunch klaarstaat in de keuken. Zoals afgesproken is het eenvoudig maar goed verzorgd: een paar broden, melk, koffie, thee en beleg. Veel tijd wil je ook niet pakken om te lunchen, want er is zoveel te doen en de dag is zo voorbij. Door het flinke aantal vrijwilligers dat we hebben, is er ook tijd genoeg voor een babbeltje met de vluchtelingen. Je merkt dat ook die vorm van aandacht heel erg gewaardeerd wordt. Rico bevestigt dit na afloop tijdens de evaluatie. Het is ook prettig om het contact aan te gaan. Met name de Syriërs spreken redelijk goed Engels, zelfs de kinderen. Het raakt me om te zien hoe kinderen in het begin met grote ogen zitten te kijken wat er gebeurt. Nadat ze dan een behandeling gehad hebben, gebeurt er iets. Het is alsof ze hun vrijheid teruggekregen hebben en weer kind mogen zijn. Dat maakt ze wel drukker en dat brengt weer leven in de brouwerij. 's Middags komt een groep vrijwilligers uit Budel om met hen te tekenen. De activiteiten versterken elkaar: mooi om te zien.

Om één uur kunnen de bewoners spelletjes gaan doen: Rummy, schaken, dammen, kaarten, tafeltennis of tafelvoetbal. Angela en Annemarie kijken of ze met hun nationaal team het voetbalteam van Syrië kunnen verslaan. Zelf betrokken zijn betekent hier betrokkenheid uitlokken: ze komen daarna wel op de stoel zitten, want ze kennen je inmiddels van het voetbalspel. Ook de andere teamleden schuiven af en toe aan voor een praatje aan een tafel. Lia en Annemarie maken nog maar eens een rondje langs de gebouwen om nog meer mensen te trekken en het werkt. Ik kreeg 's ochtends al steeds vragen van een Servische man, die nauwelijks Engels spreekt, om Whatsapp en Skype te installeren. Hij heeft kennelijk geen Google account. Ik geef aan dat dit wel nodig is om apps te kunnen installeren. Later die middag tref ik hem onder het afdak buiten, samen met zijn gezin. Ik ben er in gesprek met Rutger, een enthousiaste jonge vrijwilliger van het COA, die geïnteresseerd is in Reiki. Na mijn uitleg aan Rutger besluit ik Toma en zijn gezin toch maar te helpen. We gaan binnen aan tafel zitten, want we hebben uiteraard wel WIFI nodig. Met hulp van zijn dochter die redelijk Engels spreekt, help ik hen aan een Google en Skype account en de man is dolgelukkig. Bij het aanmaken daarvan hoor ik dat hij Serviër is en kan ik mijn beperkte kennis van het Bosnisch nog eens ophalen. Zij vinden het prachtig. Daarna weer terug naar de rest, want er is volop behoefte aan Reiki.

Rond half vijf is het tijd om af te ronden. We gaan samen met het team in een kring zitten terwijl Lia

nog een bescheiden Afrikaanse jongeman behandelt in onze kring. We hebben allemaal weer een fantastische dag gehad en zijn dankbaar om dit te hebben mogen doen. Rico geeft aan dat Reiki duidelijk een ontspannend effect heeft, een positieve invloed uitoefent op de bewoners individueel en als groep en tevens zorgt voor integratie omdat ook vrouwen en kinderen eropaf komen. Daarnaast vindt hij de manier waarop we ook echt contact leggen met de mensen, heel goed. Hij zou willen dat zij als medewerkers van het COA dit ook meer konden doen. Hij ziet wat het doet met hun groep bewoners, en dat zijn juist degenen voor wie wij het doen.

Na afloop van de evaluatie nog vlug een koffie of thee, toiletbezoek en dan gezamenlijk terug naar de receptie om uit te checken en met een dikke knuffel afscheid te nemen van elkaar: we zien elkaar weer. Onderweg heeft Rico nog even het lesgebouw aangewezen waar we op zaterdag 28 november de trainingsdag voor de 24 nieuwe vrijwilligers van Reiki WereldWijd mogen houden. Hij zal die dag tevens iets vertellen over het AZC. We kunnen dan waarschijnlijk ook even kijken in de recreatiezaal om een indruk te krijgen waar we hier en in vergelijkbare omstandigheden op andere centra Reiki geven. Ik kijk hier weer naar uit en naar onze volgende dag in Budel op 12 december a.s. Dan met een aantal nieuwe leden.

Hartelijke groet, Ben